

Michael Scott

MÁG

Tajomstvá

NESMRTEĽNÉHO

NICHOLASA FLATTELA

Tajomstvá nesmrteľného Nicholasa Flamela 2: Mág

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.sk

Michael Scott

Tajomstvá nesmrteľného Nicholasa Flamela 2 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

MÁG
Tajomstvá
NESMRTEL'NÉHO
NICHOLASA FLAMMELA

Michael Scott

COO
BOO

Copyright © 2008 by Michael Scott

This translation published by arrangement with Random House
Children's Books, a division of Penguin Random House LLC

Translation © Patrick Frank, 2009, 2019

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0803-6

ISBN e-knihy 978-80-566-0919-4 (I. zverejnenie, 2019)

Venujem Courtney a Piersovi.

Hoc opus, hic labor est.

Zomieram.

Aj Perenelle zomiera.

Zaklínadlo, ktoré nás držalo pri živote celých šesťsto rokov, pomaly stráca silu a s každým dňom, ktorý ubehne, zostarneme o celý rok. Ak ho mám obnoviť, potrebujem Kódex, Knihu mága Abraháma. Bez nej nám ostáva iba necelý mesiac života.

Za mesiac sa však toho dá veľa stihnúť.

Dee a jeho páni z rodu Temných Starších väznia moju Perenelle, a keďže sa im podarilo dostať aj ku Knihe, vedia, že ani ona, ani ja už dlho nevydržíme.

Ani oni však ešte nemajú pokoj.

Zatiaľ sa im nepodarilo získať celú Knihu. Posledné dve strany máme ešte vždy my! A okrem toho už určite vedia, že Sophie a Josh Newmanovci sú dvojčatá zo starých spisov – dve deti so zlatou a striebornou aurou, brat a sestra, ktorí majú moc zachrániť svet... alebo ho zničiť. V dievčati sa už prebudil magický potenciál a začalo sa učiť základné magické disciplíny, no u chlapca sa to, bohužiaľ, zatiaľ nedarí.

Momentálne sme v Paríži, mojom rodnom meste, v ktorom som prvý raz objavil Kódex a podujal sa na dlhú a náročnú prácu preložiť ho. Nakoniec ma priviedol k odhaleniu existencie Starších rás a tajomstva nesmrteľnosti. Zbožňujem toto mesto. Skrýva mnoho tajomstiev a je domovom nejedného nesmrteľného človeka aj príslušníkov Starších. Musím tu nájsť spôsob, ako prebrať k životu Joshov potenciál a pokračovať vo vzdelávaní Sophie.

Musím.

Pre nich dvoch – a pre prežitie ľudstva.

*Z Denníka Nicholasa Flamela, Alchymistu
Zapísané v sobotu 2. júna v Paríži, meste mojej mladosti*

SOBOTA

2. júna

Prvá kapitola

Charitatívna dražba sa začala až neskoro po polnoci – po skončení slávnostného večera. Už boli takmer štyri hodiny ráno a pomaly sa blížila ku koncu. Digitálny displej za slávnym dražobníkom – hercom, ktorý dlhé roky hral Jamesa Bonda – ukazoval, že doposiaľ sa vybralo vyše milióna eur.

„Položka číslo dvestodesať: dvojica masiek japonského divadla *kabuki*.“

Preplnená miestnosť ožila. Divadelné masky vykladané rýdzim nefritom boli jedným z hlavných lákadiel aukcie a čakalo sa, že ich cena presiahne pol milióna eur.

Celkom vzadu stál vysoký chudý muž s nakrátko ostrihanými bielymi vlasmi, pripravený zaplatiť za masky hoci aj dvakrát toľko.

Niccolo Machiavelli stál osamote s rukami opatrne prekríženými na hrudi, aby si nepokrčil čierny hodvábny smoking od najlepšieho krajčira na Saville Row. Jeho oči – sivé ako žula –

chladne prechádzali po ostatných dražiteľoch, analyzujúc a hodnotiac jedného za druhým. Bolo tam iba päť takých, na ktorých si musel dať pozor: dvaja súkromní zberatelia ako on, jeden príslušník nižšej šľachty, istý kedysi veľmi slávny americký herec a napokon kanadský obchodník so starožitnosťami. Ostatní prítomní boli unavení, svoj rozpočet na dnešnú noc minuli, prípadne neboli ochotní platiť za akési hrôzostrašné masky.

Machiavelli miloval všetky druhy masiek. Zbieral ich už veľmi dlho a tieto dve potreboval na doplnenie svojej zbierky japonských divadelných kostýmov. Naposledy sa na dražbe ocitli v roku 1898 vo Viedni, kde nakoniec zvíťazila ponuka ruského cároviča z rodu Romanovovcov. Machiavelli bol trpezlivý. Vedel, že masky sa po smrti následníka trónu a jeho potomkov opäť dostanú do ponuky. Mohol si dovoliť čakať, lebo mal istotu, že v tom čase ešte bude žiť. Bola to jedna z mnohých výhod nesmrteľnosti.

„Začneme ponukou stotisíc eur?“

Machiavelli zdvihol zrak, pozrel dražobníkovi do očí a prikývol.

Dražobník jeho ponuku očakával, takže gesto opätoval a vyhlásil: „Mám tu ponuku stotisíc eur od *monsieur* Machiavelliho, jedného z najštedrejších sponzorov a priaznivcov našej nadácie.“

Miestnosťou zaznel tlmený potlesk a niekoľko ľudí sa dokonca obzrelo smerom k nemu a zdvihlo pohár ako pri prípitku. Niccolo odpovedal zdvorilým úsmevom.

„Zvýšime na stodesaťtisíc?“ spýtal sa dražobník.

Jeden zo súkromných zberateľov chabo zdvihol ruku.

„Stodvadsaťtisíc?“ Dražobník sa pozrel opäť na Machiavelliho, ktorý bez váhania prikývol.

V priebehu troch minút padlo množstvo ponúk a cena sa vyšplhala na dvestopäťdesiat tisíc eur. Už ostali iba traja seriózni dražitelia – Machiavelli, americký herec a kanadský obchodník.

Na Machiavelliho úzkych perách sa objavil zriedkavý úsmev. Jeho trpezlivosť bude odmenená a onedlho sa stane pyšným majiteľom oboch masiek. Úsmev mu však zamrzol, keď zacítil, že mu vo vrecku začal ticho vibrovať mobil. Chvíľku bol v pokušení jednoducho ho ignorovať – svojim ľuďom však dal prísny zákaz vyrušovať ho, ak nepôjde o niečo nesmierne dôležité, a vedel, že by sa ho neodvážili len tak porušiť. Preto nakoniec siahol do vrecka, vybral z neho ultratenký mobil a pozrel sa naň.

Na veľkom displeji jemne pulzoval obrázok meča.

Úsmev mu z tváre nadobro zmizol. Okamžite pochopil, že v tomto storočí už tie masky nekúpi. Zvrtol sa na opätku, vyšiel z miestnosti a pritisol si telefón k uchu. Zozadu počul, ako dražobníckovo kladívko dopadá na podložku. „Predané za dvestošesťdesiat tisíc...“

„Tu som,“ povedal, prejdúc do taliančiny, jazyka svojej mladosti.

Na linke zapraskalo a hlas s anglickým prízvukom mu odpovedal tiež po taliansky, no dialektom, ktorý sa v Európe už dobrých štyristo rokov nepoužíval. „Potrebujem tvoju pomoc.“

Muž na druhom konci sa nepredstavil a ani nemusel. Machiavelli vedel, že je to nesmrteľný mág a nekromant John Dee, jeden z najmocnejších a najnebezpečnejších ľudí sveta.

Vyšiel z haly malého hotela na kamenné námestie Place du Tertre a zhlboka sa nadýchol čerstvého nočného vzduchu. „Čo

potrebuješ?“ spýtal sa opatrne. Deeho nenávidel a vedel, že je to obojstranné, lenže obaja slúžili Temným Starším a to znamenalo, že v priebehu stáročí boli občas nútení spolupracovať. Okrem toho Deemu trochu závidel, že je mladší a aj na to vyzerá. On sám sa narodil vo Florencii v roku 1469, takže bol o päťdesiatosem rokov starší ako ten anglický mág. Podľa historických záznamov mal vlastne zomrieť v roku 1527, čiže v roku, keď sa Dee narodil.

„Flamel sa vrátil do Paríža.“

Machiavelli sa mimovoľne vystrel. „Kedy?“

„Práve teraz. Dostal sa tam cez silobránu. Netuším, kam vedie. Má so sebou Scathach...“

Na Machiavelliho tvári sa objavil škaredý úšklábok. Keď sa naposledy stretol s Pannou bojovníčkou, vytisla ho von dvermi. Zavretými dvermi. Celé týždne si potom vyťahoval z chrbta a pliec triesky.

„Sú s nimi aj dve ľudské deti. Američania,“ pokračoval doktor Dee. Jeho hlas na transatlantickej linke slabol a vytváral najrôznejšie ozveny. „Dvojčatá.“

„Čože?!“ zvolal Niccolo.

„Dvojčatá,“ zopakoval Dee. „Dvojčatá s čistou striebornou a zlatou aurou. Vieš, čo to znamená.“

„Áno,“ zamrmal Machiavelli. Znamenalo to problémy. Potom sa mu však na perách zjavil nepatrný úsmev. Mohlo to znamenať aj jedinečnú príležitosť.

Do šumu v mobile sa znova ozval Deeho hlas. „Potenciál toho dievčaťa už prebudila Hekaté, skôr než bola zničená aj so svojou Ríšou tieňov.“

„Nezaškolená dievčinka nepredstavuje pre nikoho žiadnu hrozbu,“ zamrmlal Niccolo, bleskovo hodnotiac situáciu. Zhlboka sa nadýchol a oveľa hlasnejšie dodal: „Možno s výnimkou seba samej a tých, čo ju obklopujú.“

„Flamel ju zobral do Ojai, kde ju Čarodejnica z Endoru naučila vzdušnej mágii.“

„A ty si sa ich nepochybne pokúsil zastaviť.“ V Machiavelliho hlase bolo cítiť náznak pobavenia.

„Pokúsil, a nepodarilo sa mi to,“ pripustil Dee trpko. „To dievča má základné znalosti, aj keď je zatiaľ neskúsené.“

„A čo chceš odo mňa?“ spýtal sa Machiavelli obozretne, hoci si to už vedel jasne predstaviť.

„Nájdí Flamela a dvojčatá,“ odvetil Dee naliehavo. „Zajmi ich. A ak môžeš, zabi Scathach. V tejto chvíli odchádzam z Ojai. Cesta do Paríža mi potrvá minimálne štrnásť alebo pätnásť hodín.“

„Čo sa stalo s tou silobránou?“ uvažoval nahlas Machiavelli. Ak predsa Ojai s Parížom spájala siločiar, prečo potom Dee...

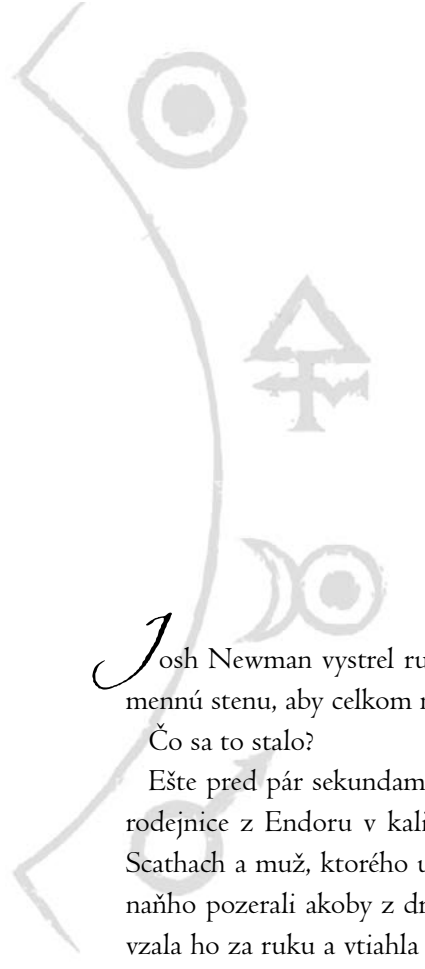
„Zničila ju Čarodejnica z Endoru,“ vysvetlil mu zúrivy doktor. „Takmer zabila aj mňa. Mal som šťastie, že som vyviazol iba s modrinami a škrabancami,“ dodal a hneď nato bez rozlúčky prerušil spojenie.

Niccolo Machiavelli opatrne zaklapol mobil a poklopil si ním po perách. Pochyboval, že by Dee mohol mať až toľké šťastie. Keby ho Čarodejnica z Endoru naozaj chcela zabiť, potom by ani legendárny doktor nemal šancu uniknúť. Otočil sa a vykročil cez námestie k autu, v ktorom ho trpezlivo čakal jeho šofér. Ak Flamel, Scathach a tie americké dvojčatá vošli do Paríža

cez silobránu, potom tu bolo iba zopár miest, na ktorých sa mohli vynoriť. Malo by byť relatívne ľahké ich vypátrať a zajať.

No a keby sa mu podarilo dostať ich do svojej moci už dnes, ostane mu dosť času, kým sa tam prihrnie Dee.

Spokojne sa usmial. V skutočnosti potreboval iba pár hodín, aby sa dozvedel všetko, čo vedia. Pol tisícročia na tomto svete ho naučilo byť veľmi, veľmi presvedčivým.

Druhá kapitola

Josh Newman vystrel ruku a oprel sa dlaňou o chladnú kamennú stenu, aby celkom nestratil rovnováhu.

Čo sa to stalo?

Ešte pred pár sekundami stál pred zrkadlom v obchode Čarodejnice z Endoru v kalifornskom Ojai. Jeho sestra Sophie, Scathach a muž, ktorého už poznal ako Nicholasa Flamela, sa naňho pozerali akoby z druhej strany. Nato Sophie vyšla von, vzala ho za ruku a vtiahla ho do zrkadla. Josh pevne zavrel oči a pocítil taký chlad, až mu naskočila husia koža. Keď ich znova otvoril, stál v akomsi miniatúrnom skladisku. Okolo veľkého, starého a celkom nezaujímavého zrkadla na kamennej stene boli navrhnené plechovky s farbou, rebríky, porozbíjaná keramika a dokrkvané šaty, ušpinené od farby. Zo stropu visela slabá žiarovka, zalievajúca miestnosť žltkastým svetlom. „Čo sa stalo?“ pokúsil sa spýtať, no bol hrozne zachrípnutý. Rýchlo nasilu preglgol a skúsil to znova. „Čo sa stalo? Kde to sme?“

„Sme v Paríži,“ odvetil Nicholas Flamel rozvážne, šúchajúc si zaprášené ruky o čierne džínsy. „V mojom rodnom meste.“

„V Paríži?“ šepol Josh. Najradšej by dodal *nemožné*, začínal však tušiť, že toto slovo už nemá absolútne nijaký význam. „Ako?“ spýtal sa namiesto toho. „Sophie?“ Pozrel sa na sestru, tá však tisla ucho k dverám, napäto počúvajúc zvuky z druhej strany, a iba mávnutím mu naznačila, aby bol ticho. Obrátil sa ku Scathach. Ryšavá bojovníčka však len pokrútila hlavou a pritlačila si obe ruky na ústa. Vyzerala, akoby sa mala každú chvíľu povracať. Nakoniec to skúsil s legendárnym alchymistom Nicholasom Flamelom. „Ako sme sa sem dostali?“

„Táto planéta je popretkávaná neviditeľnými líniami energie, ktoré sa niekedy nazývajú siločiarly alebo *cursus*,“ vysvetlil mu Flamel a prekrížil si ukazováky. „V miestach, kde sa pretínajú, sa nachádzajú silobrány. Dnes sú už veľmi zriedkavé, ale za dávnych čias ich Staršie rasy využívali pri bleskovom premiestňovaní na veľké vzdialenosti, presne ako pred chvíľou aj my. Čarodejnica otvorila v Ojai silobránu, ktorá nás dostala až sem, do Paríža.“ Hovoril to celkom pokojne, akoby šlo o úplne samozrejmu vec.

„Silobrány,“ zavrčala Scathach. „Neznášam ich.“ Jej bledá pleť v sliepňavom svetle žiarovky vyzerala takmer zelená. „Mal si niekedy morskú chorobu?“

Josh rázne pokrútil hlavou. „Nikdy.“

V tej chvíli sa Sophie na sekundu odtrhla od dverí. „Klamár! Dostaneš ju ešte aj v bazéne!“ Uškrnula sa a opäť pritlačila ucho na chladné drevo.

„Morská choroba,“ stonala Scatty. „Je to celkom ako morská choroba. Alebo ešte horšie.“

Sophie sa opäť odlepila od dverí a pozrela na alchymistu. „Máte predstavu, kde presne sme?“

„Tipujem, že v nejakej starej budove,“ odvetil a aj on pristúpil k dverám, priložil na ne ucho a započúval sa.

Sophie o krok ustúpila. „Tým by som si nebola taká istá,“ nadhodila váhavo.

„Prečo?“ spýtal sa jej Josh, pozerajúc hore-dolu po miestnosti, ktorá mu rozhodne pripadala ako z nejakého veľmi starého domu.

„Neviem,“ pokrútila Sophie hlavou. „Jednoducho mi to tu... nepripadá až také staré.“ Natiahla ruku, dotkla sa dlaňou kamennej steny a takmer okamžite od nej odskočila.

„Čo je?“ chcel vedieť Josh.

Opäť položila dlaň na stenu. „Počujem hlasy, piesne a čosi ako organ.“

Jej brat nad tým rozpačito mykol plecom. „Ja nepočujem vôbec nič.“ Potom sa zarazil, lebo si uvedomil obrovský rozdiel, aký vznikol medzi ním a sestrou. Hekaté prebudila jej magický potenciál, takže teraz bola nesmierne vnímavá na svetlá, zvuky, dotyky a chute.

„Počuješ zvyškové zvuky,“ vysvetlil jej hneď Flamel. „Sú to tie, ktoré budova absorbovala a takpovediac nahrála do vlastných stien.“

„Je to kostol,“ vyhlásila Sophie rázne a hneď nato sa zamračila. „Nový kostol. Moderný... Koniec devätnásteho alebo začiatok dvadsiateho storočia. Stojí však na mieste oveľa, oveľa staršej stavby.“

Flamel sa vystrel pri dverách a obzrel sa cez plece. Jeho črty

v chabom svetle zo stropu odrazu vyzerali oveľa tvrdšie, ostrejšie, takmer ako črty kostlivca, a oči mal zahalené tieňom. „V Paríži je veľa kostolov,“ vyhlásil, „ale viem iba o jednom, ktorý vyhovuje tomuto opisu.“ Siahol po kľúčke.

„Počkajte chvíľu!“ zastavil ho Josh. „Čo ak tu majú nejaký poplašný systém?“

„O tom pochybujem,“ odvetil sebaisto Nicholas. „Kto by už montoval poplašné zariadenie na dvere kostolného skladu?“ spýtal sa a rázne ich otvoril.

Do ticha zavyl alarm, odrážajúci sa od kamenných podláh a stien. Zároveň sa rozblikali červené poplašné svetlá.

Scatty si vzdychla a v jazyku starých Keltov sa ho spýtala: „Nepovedal si mi sám, že treba vždy radšej počkať a sledovať okolie, kým urobím prvý krok?“

Nicholas kývol hlavou a aj on si vzdychol nad tou hlúpu chybou. „Asi už starnem,“ skonštatoval v rovnakom jazyku. Na ospravedlnovanie však nebol čas. „Podme!“ zavelil do kvílenia sirény a vybehol na chodbu. Sophie a Josh utekali za ním. Scatty išla posledná. Napredovala oveľa pomalšie a pri každom kroku čosi zafrflala.

Krátka a úzka kamenná chodba, v ktorej sa ocitli, sa končila ďalšími dverami. Flamel ich bez váhania otvoril – a okamžite zajačal druhý alarm. Odbočili doľava do obrovského priestoru páchnuceho starým kadidlom, leštidlom na podlahy a voskom. Na steny a dlážku dopadalo žlté svetlo sviečok, ktoré spolu s blikajúcimi výstražnými svetlami prezrádzalo ohromné dvojkrídlové dvere s nápisom VÝCHOD. Flamel sa k nim s dupotom rozbehol.

„Nedotýkajte sa. . .“ začal Josh, no Nicholas už držal obe rukoväte a mocne ich ťahal k sebe.

Zavyl tretí alarm, oveľa silnejší ako tie dva predchádzajúce, a nad dverami začala blikať ďalšia výstražná lampa.

„Vravel som vám, že to nemáte chytať,“ zamrmľal Josh.

„Tomu nerozumiem. Prečo nie sú otvorené?“ nechápal Flamel. Musel kričať, aby ho v tom reve bolo počuť. „Tento kostol je vždy otvorený.“ Obrátil sa a pozeral okolo seba. „Kde sú všetci? Koľko je hodín?“ uvažoval, akoby mu to až teraz došlo.

„Koľko trvá cesta do Paríža cez silobránu?“ spýtala sa ho Sophie.

„Vôbec nič. Je to okamžité.“

„A ste si istý, že sme naozaj v Paríži? Vo Francúzsku?“

„Určite.“

Pozrela sa na hodinky a rýchlo počítala. „Paríž je deväť hodín pred Ojai, však?“

Flamel prikývol. Odrazu to už aj on pochopil.

„Takže tu sú asi štyri ráno. Preto je kostol zavretý,“ povedala Sophie.

„Určite sem už idú policajti,“ skonštatovala zachmúrená Scatty a siahla po nunchaku. „Neznášam, keď musím bojovať v takomto stave.“

„A čo teraz?“ opýtal sa Josh s panikou v hlase.

„Mohla by som skúsiť tie dvere vyraziť prúdom vzduchu,“ navrhla váhavo Sophie. Nebola si istá, či dokáže tak rýchlo znova nazbierať dosť energie. Svoje čerstvo nadobudnuté magické schopnosti využila pri boji v Ojai, ktorý ju úplne vyčerpával.

„To zakazujem!“ skríkol Flamel s tvárou zaliatou mihota-

vým červeným svetlom. Obrátil sa a ponad rady drevených lavíc ukázal na bohato zdobený oltár v bielom mramorovom ráme.

„Toto je národná kultúrna pamiatka. Nedovolím ti ju zničiť.“

„Kde to sme?“ spýtali sa dvojčatá naraz. Teraz, keď si ich oči privykli na pološero, si uvedomili, že sú v obrovskej budove. Mohutné stĺpy stúpali do temných výšok, po bokoch sa vynímali vedľajšie oltáre, vo výklenkoch stáli sochy a všade bolo nespočetne veľa sviečok.

„Toto,“ odvetil im Flamel hrdo, „je kostol Sacré-Coeur.“

Niccolo Machiavelli vo svojej limuzíne zadal do prenosného počítača súradnice a sledoval, ako sa na displej načítava mapa Paríža vo vysokom rozlíšení. Paríž bol neuveriteľne staré mesto. Prvé osídlenie siahalo do čias pred vyše dvetisíc rokov a už predtým na ostrove uprostred Seiny žili celé generácie. No a, podobne ako mnohé iné staré mestá, aj toto stálo na križovatke viacerých siločiar.

Šťukol klávesom a na mape sa objavila hustá spleť čiar. Hľadal tie, ktoré mesto spájali so Spojenými štátmi. Po chvíli sa mu podarilo zredukovať počet možností na šesť. Nechtom s dokonalou manikúrou prešiel po dvoch, ktoré predstavovali priame spojenie so západným pobrežím USA. Jedna ústila do slávnej katedrály Notre Dame a druhá do modernejšej, no rovnako slávnej baziliky Sacré-Coeur na Montmartri.

Ale ktorá to bude?

Hlboké ticho náhle prešlo zavýjaním sirén. Stlačil elektrické ovládanie okna, tmavé sklo sa hladko spustilo a do auta sa vvalil chladný vzduch parížskej noci. Na opačnej strane Place

du Tertre sa nad strechami týčila bazilika Sacré-Coeur. Jej imponantná kupola bola, tak ako každú noc, zaliata jasným svetlom reflektorov, teraz však okolo nej blikali aj červené poplašné majáky.

Takže tam. Po tvári sa mu rozlial desivý úsmev. Spustil v počítači ďalší program a čakal, kým sa načíta na obrazovku.

Zadajte heslo.

Prsty sa mu roztancovali po klávesnici, keď písal: *Discorsi sopra la prima deca di Tito Livio*. Toto heslo nikdy nikto nerozlúšti. Bolo to jedno z jeho menej známych diel.

Hneď nato sa objavil dosť fádne pôsobiaci textový dokument, napísaný zmesou latinčiny, gréčtiny a taliančiny. Mágovia si odnepamäti uchovávali kúzla a zaklínadlá v ručne písaných zväzkoch nazývaných grimoáre, on však dával prednosť najnovšej technike. Jeho zaklínadlá sa skrývali v počítačovom disku. Teraz už len musí vybrať také, ktoré by Flamela a jeho priateľov na chvíľu zdržalo, kým zvolá svoje sily.

Josh prudko zdvihol hlavu. „Policajné sirény!“

„Smeruje k nám dvanásť policajných áut,“ vyhlásila Sophie, ktorá sústredene počúvala s mierne naklonenou hlavou a privretými očami.

„Dvanásť? A to už ako vieš?“

Pozrela sa na brata. „Rozlišujem miesta, odkiaľ prichádzajú zvuky.“

„Ty dokážeš rozoznať jednu od druhej?“ spýtal sa Josh, ktorý neprestával žasnúť nad novými, neskutočne zosilnenými zmyslami svojho dvojčaťa.

„Každú jednu,“ odvetila.

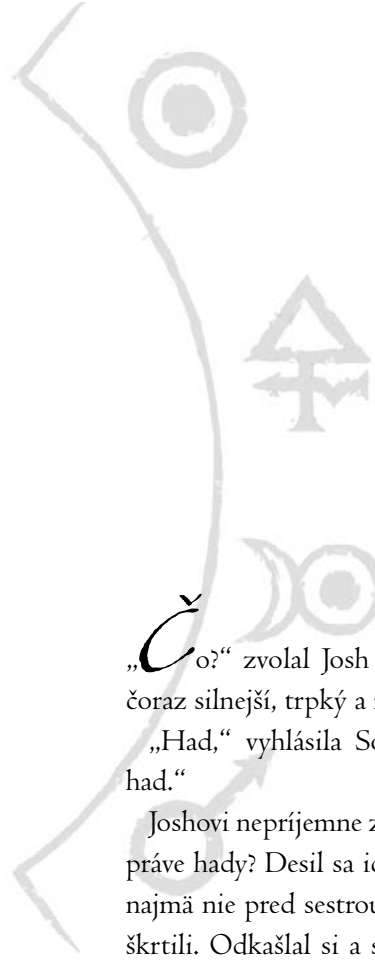
„Nesmú nás chytiť,“ ostro ich prerušil Flamel. „Nemáme pasy a nevieme vysvetliť, čo tu hľadáme. Musíme zmiznúť!“

„Ale ako?“ spýtali sa ho súčasne.

Flamel pokrútil hlavou. „Musí tu byť nejaký iný vchod...“ začal, no hneď sa zarazil a hlasno zavetril.

Josh nervózne sledoval, ako aj Sophie a Scatty reagujú na čosi, čo on necítil. „Čo... Čo je?“ spýtal sa naliehavo a odrazu aj on zachytil jemnučký závan čohosi, čo pripomínalo zatuchnuté pižmo. Ten pach si vždy spájal so zoologickou záhradou.

„Problém,“ zachmúrene odvetila Scathach, odkladajúc nunchak a vytahujúc meče. „Veľký problém.“

Tretia kapitola

„Čo?“ zvolal Josh a obzeral sa na všetky strany. Pach bol čoraz silnejší, trpký a zatuchnutý. Čosi mu pripomínal.

„Had,“ vyhlásila Sophie, keď sa zhlboka nadýchla. „Je to had.“

Joshovi nepríjemne zovrelo žalúdok. Had? Prečo to musia byť práve hady? Desil sa ich, aj keď by to nikdy nahlas nepriznal – najmä nie pred sestrou. „Hady...“ začal, no hlasom, akoby ho škrtili. Odkášlal si a skúsil to znova. „Kde?“ spýtal sa, zúfalo pozerajúc dookola, akoby čakal, že naňho vylezú spod lavíc, spustia sa dolu stĺpmi a popadajú z lustrov.

Sophie len zamračené pokrútila hlavou. „Nepočujem ich... Iba... Iba ich cítim.“ Opäť sa nadýchla, až sa jej zachveli nozdry. „Nie, je iba jeden...“

„Vieš, síce cítiš hada,“ povedala jej Scatty, „ale je to had, čo chodí na dvoch nohách. Cítiš hnusný pach Niccola Machiaveliho.“

Flamel si kľakol na zem pred masívnymi dverami a prebehol rukou po zámkach. Na končekoch prstov sa mu objavili stopy po zelenom dyme. „Machiavelli!“ zavrčal. „Ako vidím, Dee nestrácal čas a spojil sa s kumpánmi.“

„Vy viete, o koho ide, len podľa pachu?“ čudoval sa Josh. Ešte vždy bol zmätený.

„Každý má svoju charakteristickú vôňu mágie,“ vysvetlila mu Scathach, ktorá si zastala chrbtom k alchymistovi, aby ho chránila pred hroziacim útokom. „Vy dvaja voniate ako vanilková zmrzlina a pomaranče, Nicholas ako mäta. . .“

„A Dee ako skazené vajcia,“ dodala Sophie.

„A síra,“ pridal sa Josh.

„Ktorá bola kedysi známa ako pekelný kameň,“ pokračovala Scatty. „Výborne sa to k nemu hodí.“ Hlavu pritom otáčala raz sem, raz tam, kontrolujúc temné tieň za všetkými sochami. „No a Machiavelli páchne ako had. Veľmi príznačné.“

„Kto to je?“ vyzvedal Josh. Zdalo sa mu, že by to meno mal poznať, akoby ho už niekedy počul. „Nejaký Deeho priateľ?“

„Machiavelli je nesmrteľný človek, spriahnutý s Temnými Staršími,“ vysvetlila mu Scatty. „Nie je to Deeho priateľ, ale stojí na rovnakej strane. Je starší ako on, je oveľa nebezpečnejší a rozhodne prefikanejší. Mala som ho zabiť, kým som mohla,“ vyhlásila trpkou. „Posledných päťsto rokov je v samom srdci európskej politiky. Je to majstrovský bábkar, poťahujúci za nitky z temného zákulisia. Naposledy som o ňom počula, keď ho vymenovali za šéfa DGSE – *Direction Générale de la Sécurité Extérieure*.“

„To je niečo ako banka?“ spýtal sa Josh.

Scathach sa na tvári objavil úsmev odhaľujúci dlhé upírie zuby. „Znamená to Generálne riaditeľstvo vonkajšej bezpečnosti. Je to francúzska tajná služba.“

„Tajná služba? No to je naozaj skvelé,“ zvolal Josh sarkasticky.

„Ten pach silnie,“ upozornila ich Sophie. Jej prebudené zmysly ho až bolestne vnímali. Sústredila sa a trocha vlastnej energie presunula do svojej aury, takže sa okolo nej objavilo čosi ako duchovný obal. V plavých vlasoch sa jej zaleskli strieborné pramene a jej oči vyzerali ako pár zrkadiel.

Josh od nej takmer podvedome odstúpil. Už ju v tomto stave zažil a desilo ho to.

„To znamená, že je už blízko. Pracuje na nejakej mágii,“ skonštatovala Scatty. „Nicholas...?“

„Už len minútku.“ Dymiace končeky alchymistových prstov zažiarili smaragdovozelenou farbou a prešli po obvode zámky. Vnútri to hlasno cvaklo, no keď Nicholas stlačil kľučku, dvere sa ani nepohli. „Možno trocha dlhšie.“

„Neskoro,“ šepol Josh, ukazujúc pred seba. „Niečo tu je.“

Na opačnom konci baziliky postupne zhasli všetky sviece. Vyzeralo to, akoby sa nimi prehnať vietor, ktorý síce nik necítil, no ktorý jednu za druhou pozhášal sviečky aj okrúhle lampy pohotovostného osvetlenia. Ostali po ňom iba chumáče sivo-bieleho dymu. Hneď nato pach vosku zosilnel natoľko, že takmer celkom potlačil hadí zápach.

„Nič nevidím...“ začal Josh.

„Tu je!“ skríkla Sophie.

Tvor, ktorý sa k nim blížil po chladnej kamennej dlažbe, člo-

veka pripomínal iba veľmi vzdialene. Bol vyšší ako ktorýkoľvek z ľudí, mal groteskne širokú bielu postavu ako zo želatíny a na širokých pleciah náznak hlavy. Priamo pred ich očami sa mu z trupu s čvachtaním vysunuli dve ramená a na ich konci vzniklo čosi ako dlane.

„Golem!“ zvolala Sophie vydesene. „Voskový golem!“

Prudko vystrela ruku a jej aura sa rozžiarila. Z prstov jej začal prúdiť ľadový vietor, no biele mäkké telo toho tvora sa iba sčerilo ako voda.

„Musíme ochrániť Nicholasa!“ zavelila Scathach a vrhla sa vpred. Oba meče vrazila hlboko do útočníka, jemu to však neublížilo. Meče sa zaborili do mäkkého vosku, mala čo robiť, aby ich vôbec vytiahla. Znova sa zahnila a vzduchom začali lietať kúsky vosku. Ten tvor sa na ňu vrhol, takže musela pustiť meče, aby sa vyhol jeho hroznému úderu. Gučovitá päť buchla do zeme pri jej nohách, až sa kvapky vosku rozprskli na všetky strany.

Josh zobral skladáciu drevenú stoličku pri stánku so suvenírmi v zadnej časti chrámu. Pevne ju uchopil do rúk a z celej sily ňou udrel tvora do hrude... kde ostala pevne zaseknutá. Vosková postava sa otočila k nemu a stoličku mu vytrhla z rúk. Schmatol ďalšiu, svižne sa vyhol úderu a znova zaútočil. Stolička sa rozlámala na golemových pleciah. Ostali z nej iba triesky, trčiace z postavy ako nejaké čudesné ostne.

Sophie zmeravela. Pokúšala sa spomenúť si na kúzla vzdušnej mágie, ktoré ju iba pred pár hodinami naučila Čarodejníca z Endoru. Tá vravela, že vzdušná mágia je najmocnejšia zo všetkých – a aj to predviedla na nemŕtvej armáde dávno zosnulých

ľudí a zvierat, ktorú Dee postavil proti nim v Ojai. Netušila však, ktoré kúzlom by mohlo zaúčinkovať na tohto tvora. Vedela síce vyvolať menšie tornádo, no v uzavretej bazilike si to jednoducho netrúfla.

„Nicholas!“ skríkla Scathach. Keďže jej meče ostali v golemovi, bojovala proti nemu nunčakom – dvoma drevenými tyčkami spojenými krátkou reťazou. Jej údery síce nechávali na tele hlboké preliačiny, ale inak tvorovi vôbec neublížili. Po jednom mimoriadne silnom údere uviazla vo vosku aj palica z lešteného dreva. Golem sa otočil k Joshovi a pritom vytrhol Scathach z ruky aj druhú palicu a odhodil ju niekoľko metrov.

Ruka, ktorá mala iba palec a ostatné prsty ako v detskej rukavici, schmatla Josha pod krkom a začala ho škrtiť. Bolelo to tak, že sa zosunul na kolená.

„Josh!“ zvrieskla Sophie. Jej hlas sa vrátil niekoľkonásobnou ozvenou.

Josh sa pokúšal odtrhnúť zo seba tú ruku, lenže vosk bol klzký a navyše sa mu doň borili prsty. Po niekoľkých sekundách zápasu začala z ramena obludy stekať chlapcovi na plecía a hrud' biela hmota, aby ho svojím zovretím celkom pripravila o dych.

„K zemi, Josh!“

Sophie zdrapila drevenú stoličku a z celej sily sa ňou zahнала. Stolička preletela bratovi nad hlavou tak tesne, že ju zacítil vo vlasoch, a hranou narazila do miesta, kde mal mať golem lakeť. Prenikla doň iba do polovice, no stačila netvora odpútať, a tak pustil Josha a nechal ho kľačať na zemi, napoly zaduseného a akoby zabaleného do vosku. Josh iba bezmocne sledoval, ako sa dve neforemné ruky natáhujú po hrdle jeho dvojčata.

Sophie vydesene zvrieskla. V očiach jej zablikalo, modrú farbu vystriedala strieborná a jej aura sa rozpálila dobiela tesne pred tým, ako sa jej golem šiel dotknúť. Jeho voskové ruky sa okamžite začali topiť a roztekať po dlážke. Sophie vystrela ruku, rozťahla prsty a dlaň mu pritla na hrud'. S prskaním a sykotom sa mu vnorila hlboko do tela.

Josh sa prikrčil vedľa Flamela, rukami si chrániac oči pred oslnivým strieborným svetlom. Videl, ako sestra pristúpila ešte bližšie k oblude. Jej aura bola až bolestne jasná, ruky mala rozťahnuté a sálala neviditeľnú žiaru, meniac útočníkov vosk na bezmocnú tekutinu. Na zem s rachotom dopadli Scathachine meče a nunčak a po chvíli aj zvyšky skladacej stoličky.

Potom Sophina aura zablikala a Josh bleskovo vyskočil, aby sestru zachytil, pretože sa začala povážlivo knísať. „Krúti sa mi hlava,“ povedala zastretým hlasom, padajúc do jeho náručia. Takmer celkom stratila vedomie, bola chladná ako ľad a jej vanilková vôňa bola odrazu akási trpká.

Scathach si zobrala zbrane z akejsi kopy, ktorá teraz pripomínala roztopeného snehuliaka. Puntičkársky utrela obe čepele, zastrčila ich do pošiev a potom vyutierala aj nunčak z lešteného dreva. Nakoniec sa obrátila k Sophie.

„Zachránila si nás,“ vyhlásila vážne. „To je dlh, na ktorý sa nezabúda.“

„Mám to!“ ozval sa spoza nich Flamel. Odstúpil od dverí práve vo chvíli, keď zo zámky začal unikať zelený dym. Potom na ne zatlačil. S hlasným cvaknutím sa otvorili a dovnútra sa nahrnul chladný nočný vzduch, odnášajúci nepríjemný pach roztopeného vosku.

„Celkom by sa nám zišla menšia pomoc,“ zavrčala Scatty.

Flamel sa usmial od ucha k uchu, utrel si prsty o nohavice, na ktorých ostali zelené svietiace šmuhy. „Vedel som, že to máte pod kontrolou,“ vyhlásil a vyšiel z baziliky. Scathach a dvojčatá sa pohli za ním.

Policajné sirény už zavýjali oveľa bližšie, no priestor pred kostolom bol ešte prázdny. Sacré-Coeur stál na jednom z najvyšších parížskych pahorkov, a tak ponúkal výhľad na celé mesto. Tvár Nicholasa Flamel sa rozžiarila od šťastia. „Domov!“

„Čo je to s európskymi mágmi a golemami?“ premýšľala nahlas Scatty za jeho chrbtom. „Najprv Dee a teraz Machiavelli. Vari fakt nemajú absolútne nijakú fantáziu?“

Flamel sa na ňu prekvapene pozrel. „To nebol golem. Golemovia majú v tele zaklínadlo, ktoré ich oživí.“

Scatty prikývla. To, pravdaže, vedela aj ona. „Ale čo teda...“

„Bola to tulpa.“

Zaskočene naňho vytreštila jasné zelené oči. „Tulpa? Takže Machiavelli je až taký mocný?“

„Zjavne áno.“

„Čo je to tulpa?“ spýtal sa Josh alchymistu, ale namiesto neho mu odpovedala sestra, čo mu znova pripomenulo, aká obrovská priepasť sa medzi nimi otvorila vo chvíli, keď sa prebudil jej magický potenciál.

„Je to tvor vytvorený a oživený iba silou predstavivosti,“ vysvetlila, akoby išlo o úplnú samozrejmosť.

„Presne tak,“ prikývol Flamel, vychutnávajúc si atmosféru rodného mesta. „Machiavelli vedel, že v kostole bude veľa vosku, a tak ho oživil.“

„A nevedel, že nás tým nezastaví?“ spýtala sa Scathach.

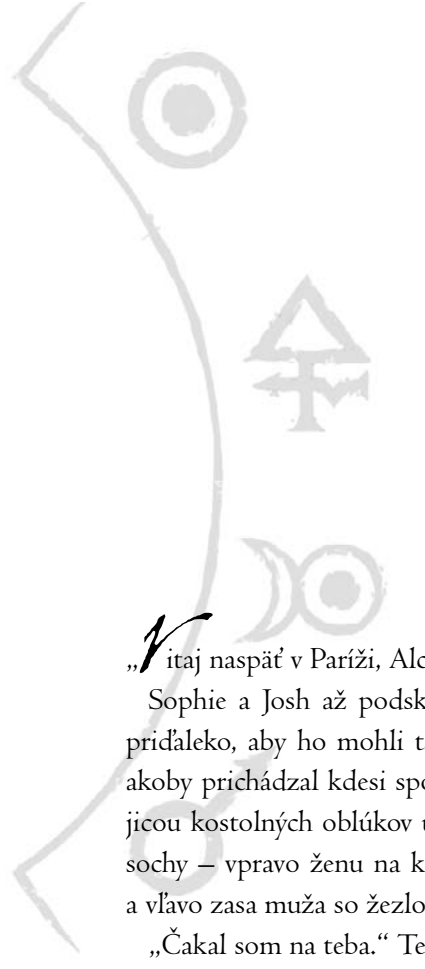
Nicholas vyšiel spod stredného oblúka na fasáde baziliky a zastal na prvom z dvestodvadsaťjeden schodov vedúcich na ulicu pod pahorkom. „Ale kdeže! Dobre vedel, že nás nezastaví, a ani to nechcel,“ odvetil trpezlivo. „Potreboval nás iba zadržať, aby sme nezmizli, kým sem dorazí.“ Ukázal pod seba.

Úzke ulice Montmartru hlboko pod nimi ožili svetlami a zvukmi celého konvoja policajných áut. Desiatky uniformovaných žandárov uzavreli spodok schodiska a ďalší začali vytvárať kordón okolo budovy. Napodiv, ani jeden sa nepokúsil vyjsť hore.

Flamel, Scathach a dvojčatá si ich nevšímali. Namiesto nich sledovali vysokého chudého muža s bielymi vlasmi, oblečeného v elegantnom smokingu, ktorý kráča po schodoch priamo k nim. Keď ich videl vychádzať z kostola, oprel sa o zábradlie a lenivo zdvihol ruku na pozdrav.

„Budem hádať,“ povedal Josh. „To je určite Niccolo Machiavelli.“

„Najnebezpečnejší nesmrteľný v Európe,“ prikývol alchymista zachmúrene. „Verte mi, Dee popri ňom pôsobí ako úplný amatér.“

Štvrtá kapitola

„Vitaj naspäť v Paríži, Alchymista.“

Sophie a Josh až podskočili od ľaku. Machiavelli bol stále príďaleko, aby ho mohli tak dobre počuť. Napodiv, jeho hlas akoby prichádzal kdesi spoza nich, no keď sa obzreli, nad trojicou kostolných oblúkov uvideli iba dve špinavozelené kovové sochy – vpravo ženu na koni, držiacu v zdvihnutej ruke meč, a vľavo zasa muža so žezlom.

„Čakal som na teba.“ Ten hlas prichádzal od jednej zo sôch.

„Je to iba lacný trik,“ mávla rukou Scatty, odlupujúc si kúsky vosku z čižiem. „Obyčajné bruchovravectvo.“

Sophie sa nieisto usmiala. „Myslela som, že to hovorí tá socha,“ priznala sa rozpačito.

Josh sa jej začal smiať, hneď však znova zvažnel. „Vlastne by ma ani neprekvapilo, keby to bola pravda.“

„Náš milý doktor Dee vás všetkých srdečne pozdravuje,“ pokračoval Machiavelliho hlas zo sochy.

„Takže to v Ojai prežil,“ ticho skonštatoval Nicholas konverzačným tónom. Pritom sa vystrel, založil si ruky za chrbát a úkosom pozrel na Scathach. Hneď nato začal prstami pravej ruky predvádzať hotový tanec na ľavej dlani.

Scatty sa aj s dvojčatami pomaly stiahla do tieňa pod oblúkmi kostola. Postavila sa medzi ne, položila im ruky na plecia – ich aury pri dotyku zapraskali striebrom a zlatom – a naznačila im, že majú dať hlavy dokopy.

„Machiavelli, majster lží,“ zašepkala tak nečujne, že len pocítili jej dych na svojich ušiach. „Nesmie nás počuť.“

„Nemôžem povedať, že ma stretnutie s tebou potešilo, *signor* Machiavelli. Alebo si tentoraz *monsieur* Machiavelli?“ ticho sa spýtal alchymista. Stál opretý o balustrádu a pozeral nadol. Machiavelli bol ešte stále dosť ďaleko.

„V tomto storočí som Francúz,“ odvetil jeho protivník jasným, zvonivým hlasom. „Milujem Paríž. Je to moje najobľúbenejšie mesto v celej Európe – pravdaže, ak nerátam Florenciu.“

Kým sa s ním Nicholas rozprával, ruky držal za chrbtom, aby ich nebolo vidieť. Jeho prsty predvádzali zložitú sériu pohybov a klopania o dlaň.

„Pracuje na zaklínadle?“ šepla Sophie, keď si to všimla.

„Nie. Rozpráva sa so mnou,“ odvetila Scathach.

„Ako?“ vyzvedal Josh. „Magicky? Telepaticky?“

„Americkou znakovou rečou.“

Dvojčatá sa na seba letmo pozreli. „Americkou znakovou rečou?“ začudoval sa Josh. „On ju ovláda? Ako?“

„Zjavne zabúdaš, že žije už veľmi dlho,“ povedala Scatty s úsmevom, ktorý opäť odhalil jej upírie zuby. „Navyše, v osemnástom

storočí pomohol vytvoriť jej francúzsku predchodkyňu,“ dodala ledabolo.

„A čo hovorí?“ chcela vedieť Sophie. V pamäti Čarodejnice z Endoru nenašla nič, čo by jej pomohlo pochopiť posunkovú reč, takže začínala byť nervózna.

Scathach sa mračila, pohybovala perami a dávala dokopy akési slovo. „Sophie... *brouillard*... Hmla!“ preložila to a pokrútila hlavou. „Chce, aby si vytvorila hmlu. To nedáva zmysel.“

„Mne áno.“ Sophie sa okamžite v hlave objavili desiatky spomienok na hmlu, mraky a dym.

Niccolo Machiavelli zastal na schodoch a zhlboka sa nadýchol. „Moji ľudia obklúčili celú oblasť,“ vyhlásil a pomaly vykročil k alchymistovi. Bol trocha zadychčaný a srdce mu bilo až kdesi v hrdle. Povedal si, že musí znova začať cvičiť.

Vytvorenie voskovej tulpy ho veľmi vyčerpalo. Ešte nikdy ju nevyrobil takú veľkú, a už vôbec nie na zadnom sedadle auta rútiaceho sa úzkymi kľukatými uličkami Montmartru. Nebolo to nijaké elegantné riešenie, on však potreboval Flamela a jeho spoločníkov uväzniť v kostole, kým k nemu sám nedôjde, a to sa mu podarilo. Teraz bol kostol obklúčený, ďalší žandári boli na ceste a privolal aj všetkých voľných agentov. Ako šéf DGSE mal takmer neobmedzené právomoci, a tak vydal príkaz na totálne informačné embargo. Vždy sa pýšil tým, že má dokonale pod kontrolou všetky emócie, teraz však musel uznať, že je dosť rozrušený. Predsa len, onedlho by mal mať vo svojej moci Nicholasa Flamela, Scathach aj tie deti. Znamenalo by to ohromujúce víťazstvo tam, kde Dee zlyhal.

Neskôr dovoľí tlačovému oddeleniu vypustiť do sveta správu, že v noci zadržali v bazilike skupinu vlamačov. Nadránom – v ideálnom čase, aby sa dalo stihnúť ranné vydanie – sa potom objaví druhá správa, podľa ktorej zúfalí páchatelia premohli strážnikov a unikli z policajnej stanice. Potom ich už nikto nikdy neuvidí.

„Mám ťa, Nicholas Flamel!“

Alchymista sa postavil na kraj prvého schodu a strčil si ruky do vreciek ošúchaných čiernych džínsov. „Myslím, že naposledy si niečo také vyhlásil tesne pred tým, ako si sa vlámал do mojej hrobky.“

Machiavelli šokovane zasal. „Odkiaľ to vieš?“

Pred vyše tristo rokmi sa uprostred noci vlámал do hrobky Nicholasa a Perenelle, aby v nej našiel dôkaz, že sú naozaj obaja mŕtvi, a aby si overil správy o tom, že ich pochovali s Knihou mága Abraháma. Vlastne ho ani veľmi neprekvapilo, keď zistil, že v oboch rakvách sú iba kamene.

„Boli sme s Perry rovno za tebou. Stáli sme v tieni tak blízko, že sme sa ťa mohli dotknúť, keď si otváral hrobku. Vedel som, že niekto príde... Iba mi nikdy nenapadlo, že to budeš práve ty. Musím povedať, že si ma sklamal, Niccolo.“

Bielovlasý mág opäť vykročil po schodoch k Sacré-Coeur. „Vždy si ma mal za lepšieho, ako som bol, Nicholas.“

„Verím, že v každom je niečo dobré,“ šepol Flamel. „Dokonca aj v tebe.“

„Vo mne nie, Alchymista. Už veľmi, veľmi dávno nie.“ Machiavelli zasal a ukázal na policajtov a po zuby ozbrojených mužov v čiernych rovnošatách francúzskych špeciálnych jedno-

tiel, ktorí sa zhromaždili pod schodmi. „A teraz poď. Vzdaj sa. Nič sa ti nestane.“

„Ani ti nepoviem, koľko ľudí mi to už tvrdilo pred tebou,“ skonštatoval Nicholas smutne. „A všetci do jedného klamali.“

Machiavelliho hlas bol odrazu nepomerne tvrdší. „Môžeš mať do činenia so mnou alebo s doktorom Deem. Ako vieš, ten anglický mág nikdy neprekypoval trpezlivosťou.“

„Je tu ešte tretia možnosť,“ pokrčil plecami Flamel a na tvári sa mu objavil úsmev. „Mohol by som nemať do činenia ani s jedným z vás.“ Pootočil sa, a keď potom znova pozrel na mága, výraz jeho tváre prinútil šokovaného Machiavelliho o krok ustúpiť. Bledé oči mu žiarili ostrou smaragdovou zeleňou. Teraz pre zmenu stlmil hlas alchymista, aj keď ho stále bolo jasne počuť. „Bolo by lepšie, keby sme sa už nikdy nestretli.“

Machiavelli sa pokúsil o pohľadavý smiech, no vyznelo to chaoticky a roztrasene. „To znie ako vyhrážka. . . A ver mi, nie si v pozícii, keď by si sa mohol komukoľvek vyhrážať.“

„Nie je to vyhrážka,“ povedal Flamel a odstúpil od schodov. „Je to sľub.“

Hneď nato sa do chladného parížskeho vzduchu primiešala silná vôňa vanilky a Niccolo Machiavelli pochopil, že tam niečo vôbec nesedí.

Sophie Newmanová stála vzpriamená ako socha, ruky držala pozdĺž tela a dlane mala obrátené nahor. Zhlboka sa nadýchla, aby si utišila rozbúchané srdce a myseľ poslala vlastnou cestou. Keď ju Čarodejnica z Endoru zabalila do pásov zhmotneného vzduchu ako nejakú múmiu, v priebehu niekoľkých sekúnd jej

odovzdala tisíce rokov skúseností a zážitkov. Bolo ich tak veľa, až mala pocit, že jej pukne srdce. Odvtedy jej v hlave pulzovala bolesť, šiju mala stuhnutú a v očiach cítila nepríjemný vnútorný tlak. Ešte pred dvoma dňami bola obvyčajným americkým dievčaťom s hlavou plnou obvyčajných každodenných vecí – domácich úloh a školských prác, najnovších piesní a videí, chlapcov, ktorí sa jej páčili, čísel na mobil, webových adries, blogov a e-mailov.

Teraz však vedela veci, ktoré by nikdy žiadny človek nemal poznať.

Mala totiž všetky spomienky Čarodejnice z Endoru. Vedela o všetkom, čo tá bosorka za tisícročia svojho života videla a urobila. Bola to divá zmes myšlienok a želaní, postrehov, obáv, túžob... neprehľadná spleť bizarných obrazov, desivých zážitkov a nezrozumiteľných zvukov. Sophie mala pocit, akoby v nej niekto bez ladu a skladu pomiešal tisíc rôznych filmov. No a medzi tým všetkým boli útržky situácií, v ktorých čarodejnica použila svoju moc – vzdušnú mágiu. Stačilo nájsť moment, keď sa rozhodla práve pre hmlu.

Ale kedy, kde a ako ho nájsť?

Nevšímala si Flamelov rozhovor s Machiavellim, odblokovala pach bratovho strachu aj štrngot Scattiných mečov a sústredila sa iba na hmlu a opar.

San Francisco bolo často zahalené do hmly a neraz videla most Golden Gate vytrčať z hustých mrakov. Iba minulú jeseň boli s rodinou v Katedrále svätého Pavla v Bostone, a keď vyšli na Tremont Street, zistili, že všetko zaliala hustá vlhká hmla. Do tohto obrazu sa rýchlo zamiešali iné spomienky: hmla

v Glasgowe, biele kúdoly prevažujúce sa po uliciach Viedne, nepreniknuteľný, smradľavý smog Londýna.

Zamračila sa. Veď ona v Glasgowe, Viedni ani Londýne nikdy nebola! Bola tam však Čarodejnica z Endoru – a toto sú jej spomienky.

Obrazy, myšlienky a spomienky sa jej prevažovali a miešali v hlave ako kúdoly hmly. Odrazu sa jej všetko vyjasnilo. Presne si pamätala, ako stála vedľa muža vo večernom obleku z devätnásteho storočia. Jasne ho videla. Mal dlhý nos a vysoké čelo mu lemovali šedivejúce kučeravé vlasy. Sedel pri písacom stole s hrubým štôsom žltkastého papiera pred sebou a namáčal brko do atramentu. Chvíľu jej trvalo, kým si uvedomila, že to nie je jej vlastná spomienka, ani to nevidela v televízii či v kine. Pamätala si niečo, čo zažila Čarodejnica z Endoru. Obrátila sa k tej postave, aby si ju lepšie obzrela, a okamžite ju zaplavili Bosorkine spomienky. Bol to slávny anglický spisovateľ, ktorý sa práve pustil do nového románu. Pozrel sa nahor, usmial sa na ňu a jeho pery sa pohli, Sophie však nič nepočula. Keď sa mu pozrela ponad plece, videla, ako píše: *Hmla všade. Hmla bore prúdom rieky. . . hmla po prúde*. Písmo mal elegantné, vyumelkované. Za mohutným oknom jeho pracovne sa ako dymová clona tlačila na sklo hustá hmla, zahŕňujúc všetko do nepreniknuteľného obalu.

Vzdych pod portálom parížskej baziliky Sacré-Coeur sa náhle ochladil, zvlhol a vmiešala sa doň vôňa vanilkovej zmrzliny. Z vystretých Sophiných prstov vytryskol akýsi biely prúd. Valil sa na zem, vytvárajúc veľkú kaluž. Za zavretými viečkami sledovala, ako spisovateľ opäť namočil brko do atramentu a pokrač-

čoval v písaní: *Hmla, zakrádajúca sa do lodných kuchýň. . . Hmla zakrývajúca stožiare. . . Hmla sadajúca na paluby. . . Hmla v brdlách a očiach. . .*

Hustá biela hmla z jej prstov sa rýchlo šírila po kamenoch a začala sa prevažovať ako kúdoly dymu či vlákna pavučiny. Menila smer aj tvar, preplazila sa okolo Flamelových nôh a spustila sa nadol po schodoch. Bola čoraz väčšia, hustejšia a temnejšia.

Niccolo sledoval, ako sa dolu schodmi baziliky valí hmla pripomínajúca špinavé mlieko, ako rastie, prevažuje sa a hustne, a v tej chvíli pochopil, že mu Flamel unikne. Už sa dostala až k nemu, siahala mu po hrud' a voňala vlhkou vanilkou zmrzlinou.

„Pozoruhodné,“ utrúsil. Hmla nielen stlmila jeho hlas, ale aj potlačila kultivovaný francúzsky prízvuk a odhalila v ňom oveľa drsnejšiu taliančinu.

„Nechaj nás na pokoji!“ zaduneli z nej Flamelove slová.

„To znie ako ďalšia vyhrážka, Nicholas. Ver mi, nemáš ani poňatia, aké sily sa proti tebe zhromaždili. Tvoje salónne triky ti nepomôžu.“ Machiavelli vybral mobil a stisol tlačidlo zrýchleného volania. „Útok! Útok!“ zavelil a rozbehol sa hore schodmi, ticho našľapujúc v drahých topánkach s koženými podrážkami. Zdola duneli ťažké kroky policajtov ženúcich sa za ním.

„Prežil som už veľmi dlho.“ Flamelov hlas neprichádzal odtiaľ, odkiaľ ho Machiavelli čakal, a tak zastal a začal sa obzerať na všetky strany, snažiac sa odhaliť v hustej hmle aspoň obrys Flamelovej postavy.

„Svet napreduje, Nicholas,“ povedal, „a ty nie. V Amerike si nám unikol, ale tu v Európe je priveľa Starších aj nesmrteľných, ktorí ťa poznajú. Nemôžeš sa nám večne skrývať. Nájdeme ťa.“

Vybehol po posledných schodoch a ocitol sa pred kostolom. Hore bol vzduch úplne čistý. Neprirodzená hmla sa začínala na najvyššom schode a prúdila nadol, bazilika vyzerala ako na ostrove uprostred mora mrakov. Ešte skôr ako vbehol dnu, mu bolo jasné, že ich tam nenájde. Flamel, Scathach a dvojčatá mu unikli.

Nateraz.

Lenže Paríž už nepatril Flamelovi. Mesto, ktoré ho oslavovalo ako hrdinského pomocníka chorých a slabých, po ktorom sa nazývali ulice, bolo dávno preč. Paríž dnes patrila Machiavellimu a Temným Starším, ktorým slúžil. Niccolo prešiel pohľadom po prastarých uliciach a v duchu sa zaprisahal, že Paríž zmení na pascu pre legendárneho alchymistu – a možno aj na jeho hrob.

Piata kapitola

Perenelle Flamelovú zobudili duchovia Alcatrazu.

Nehybne ležala na úzkej priči v malej a chladnej cele hlboko pod bývalým väzením a počúvala ich šepot a mrmot v tmavých kútoch. Počula desiatku jazykov, ktorým rozumela, mnoho ďalších, ktoré iba rozoznávala, a niekoľko takých, ktoré pre ňu boli celkom nepochopiteľné.

So zavretými očami sa na ne sústredila. Snažila sa rozoznať jednotlivé hlasy, uvažujúc, či niektorý z nich nepozná. A potom jej napadlo: ako je možné, že ich vôbec počuje?

Pred celou sedela sfinga – obluda s telom leva, krídlami orla a s hlavou krásnej ženy. Jednou z jej zvláštnych schopností bolo, že pohlcovala magickú energiu živých tvorov. Aj Perenelle pripravila o všetku, preto teraz bezmocne ležala uväznená v hroznej cele.

Na perách sa jej objavil náznak úsmevu, lebo si uvedomila aj niečo iné. Bola siedmou dcérou siedmej dcéry. So schopnosťou

počuť a vidieť duchov sa už narodila. Robila to už dlho pred tým, ako sa naučila sústrediť svoju auru a využívať mágiu. Táto jej schopnosť nemala s mágiou nič spoločné, preto jej ju sfinga nemôže zobrať. Za dlhé stáročia svojho života sa naučila, ako manipulovať so svojou aurou, aby sa ochránila pred duchmi a ostala pre nich neviditeľná. Keď jej však sfinga vysala všetku magickú energiu, táto obrana sa rozplynula a Perenelle bola odrazu celá vystavená svetu mŕtvych.

A tí sa k nej približovali zo všetkých strán.

Prvého ducha – svoju milovanú starú mamu Mamom – uvidela ako sedemročná. Dobre vedela, že duchov sa nemusí báť: vedeli byť otravní a niekedy aj dosť nehanební, no nemali hmotné telá. Dokonca sa medzi nimi našli aj takí, ktorých považovala za svojich priateľov. Počas jej dlhého života sa k nej niektorí znova a znova vracali. Priťahovalo ich vedomie, že ich vidí a počuje, prípadne im môže nejako pomôcť. Často mala pocit, že za ňou chodia iba preto, lebo sú osamelí. Aj Mamom sa objavovala asi raz za desať rokov, aby videla, ako sa jej vnučke darí.

Hoci duchovia nemali hmotné telo, ešte to neznamenal, že sú bezmocní.

Otvorila oči a sústredila sa na obitú kamennú stenu pred sebou. Stekali po nej pramienky zelenkastej vody plnej soli a hrdze – dvoch zložiek, ktoré nakoniec zničili slávny Alcatraz. Dee urobil chybu, presne ako predpokladala. Ak mal slávny doktor nejakú slabú stránku, tak to bola jeho arogancia. Nepochybne si myslel, že ak Perenelle uväzní hlboko pod starým väzením a nechá ju strážiť sfinge, bude úplne bezmocná. To bol jeho obrovský omyl.